

Communnen, for at den kan overtage denne Skoleundervisning, Marinen er saaledes villig til at overlade Communnen midlertidigt Pige-skolens Bygning i Nyboder og den saakaldte Skole i Svanegaden. Disse Bygninger er Marineministeriet villigt til at overlade til Communnen, indtil de Børn, der for Diebliffet opdrages i Skolerne, have naaet Confir-mationsalderen og altsaa ere ubtraadte af Sko-len; det vilde da være at fastsætte paa en be-stemt Maade, at disse Bygninger gif tilbage igjen i Marineministeriets eller Finansmini-steriets Hænder, og paa denne Maade var det jo muligt at ordne Sagen. Men der foreligger ikke i den førte Correspondance noget Bestemt om, at Sagen vil kunne ordnes paa den Maade; det er muligt, men det er ikke vist, og dette maatte altsaa blive Gjenstand for ny Forhand-ling imellem Marineministeriet og Magistraten. Marineministeriet vil naturligtviis ifølge den Opfordring, som her er givet ved Udvalgets Udtalelse, og efter det Forslag, der her fore-ligger Thinget, føle Tilskyndelse til at henvende sig til Magistraten, og Skrivelsen ligger saa at sige færdig; altsaa en af de første Dage vil Marineministeriet henvende sig til Magistraten i denne Anledning; men Marineministeriet troer at maatte sætte sig paa en saadan Fod, at hvis Magistraten ikke gaaer ind paa det Forslag, jeg har tilladt mig at anføre for Thinget, og som vil blive fremsat for Magistraten, Mini-steriet da vedbliver at have Midler, saa at man ikke bliver nødt til at afbryde Børnenes Skolegang. Dette er en Forbring, som man antager maatte gøres, og man antager derfor, at man bør vedblive at anmode Thinget om at votere, hvad der er nødvendigt til Skoler-nes Bibeholdelse, dog paa en saadan Maade og under det Vilkaar, at, forsaavidt Magistraten vil overtage Skolegangen, da en Deel af den Sum bespares, der paa denne Maade bliver Ministeriet tilstaaet.

Schønhejder: Jeg skal kun et Diebliff udbede mig Thingets Opmærksomhed med Hen-syn til et Par af de Punkter, som her ere bragte under Forhandling. Det første angaaer Medsættelsen af Bevillingen til Orlogsværftets Politi. Jeg skal ikke her gaae ind paa, med

hvilken Berettigelse Ministeriet har oprettet dette Corps; jeg troer, at dette er en Sag, der nærmest henhører under Statsrevisionen, og i alt Fald er der derved, at de Mænd, hvoraf dette Corps bestaaer, ere ansatte med en Maa-neds Opsigelse, taget alt muligt Hensyn til, at Rigsdagen maatte kunne tage Bestemmelse om en Indskrænkning i disse Afgifter. Det vilde jo rigtignok være haarbt at affledige disse Folk saa Maaneder efterat de ere blevene ansatte, men dette skal jeg ikke videre indlade mig paa; det er kun Sagens Realitet, jeg ønsker at ud-tale mig om. Det er aldeles klart, at Værstet i højeste Grad trænger til et godt Politi. Jeg troer, at enhver Indskrænkning i Udgifterne dertil vilde være meget kostbar, og at Staten vilde komme til at betale det igjen i dyre Domme. Tager man i Betragtning, hvilke overordentlig store Capitaler det dreier sig om, hvilken Værdi der er i Skibene, Bygningerne, Materialerne og Inventariet paa Værstet, en Værdi, som vistnok vil løbe op til 15 à 20 Millioner Rigsdaler, og dernæst den store Sids-sfare, som de mangfoldige Værksteder, Damp-maskiner osv. forarsage — og den ærede Mi-nister har jo udtalt, at vi have et Exempel paa Sidspaasættelse —, saa kunde allerede deri ligge en væsentlig Grund til ikke at spare Noget for at have et godt Politi paa Værstet. Men der er en Ting endnu at tage Hensyn til, og det er Tyveri. Før det nuværende Politicorps blev oprettet, har Tilstanden paa Værstet i saa Hen-seende desværre langtfra været, som den burde, og jeg maa tilstaae, at før denne Tid er der næsten ikke hengaaet nogen Uge, ja maaskee neppe nogen Dag, uden at der har været klaget over, at Et eller Andet var blevet stjålet. Det er let forklarligt, at Saadant maa virke i højeste Grad demoraliserende, idet Ansvarer for en-hver Regnskabsfører maa svækkes, fordi det ofte ikke er muligt at gjøre det gjældende, naar man maa erkende, at Tingene ligesvem ere stjåalne. Det er vistnok ikke ubetydelige Værdier, som paa denne Maade ere gaaede tabte for Statskassen; det er nemlig ikke alene Værdien af det Stjåalne, der gaaer tabt, men hvad der ogsaa tabes Meget ved, er, at de Ting, der stjåles, i Reglen brækkes fra, og at der derved ødelægges langt Mere, end hvad